

LECTURES A LA FRESCA 2024

20a edició commemorativa

Les ciutats no s'aixequen només amb maons. Les ciutats s'aixequen amb el formigó invisible de la cultura. Sobretot amb aquella cultura pastada a poc a poc, a peu pla, com el pa de cada dia, com el bona tarda a la veïna o una tertúlia al cafè. Avui veiem, amb mirada arqueològica i una mica desolada, grans ciutats abandonades de l'antiguitat que no van defallir perquè els manqués clavegueram, ni edificis, ni governants: van defallir perquè va defallir la cultura que les sostenia.

Les "Lectures a la fresca" son un d'aquells tresors que manté la nostra ciutat dempeus. Un tresor necessari, doncs, que quan arriba el juliol i ens convoca a la paraula redescoberta en veu alta, ens procura tres coses fonamentals: el sentir de comunitat, la possibilitat d'esdevenir millors persones bo i esmolant el nostre sentit crític mitjançant l'art, i, finalment, la felicitat d'evadir-nos i fabular.

Aquest tresor tan exclusivament santcugatenc com el monestir o el Paga-li Joan s'alimenta del millor del teatre amateur, que és la il·lusió i la passió, i del millor del món professional, que és el rigor i el risc artístic. A l'escenari se la juguen per oferir-nos cada any propostes diferents concebudes per aquest gran partera escènica que és Dolors Vilarasau: la seva capacitat per posar en escena qualsevol text és prodigiosa.

Ja són vint anys, però mai no en tindrem prou, perquè les "Lectures a la fresca" són el pòrtic a la bonança mental de l'estiu, nits que s'escurcen però que vivim més llargament i intensament. Hi penso cada any, en aquell moment en què la representació s'ha acabat, els espectadors despertem del somni i als actors els agafa la urgència d'una satisfacció que no saben com esbravar. Llavors miro la plaça o racó on ens trobem i ho entenc tot: els edificis fan la plaça, però el complot teatral que hi ha tingut lloc és, en realitat, el que dona sentit a la plaça.

Jordi Lara, escriptor